

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นักการคลังหลายท่าน เช่น G. JEZE, M. MEHL, P. BELTRAME เป็นต้น ได้แสดงความเห็นที่สอดคล้องในทิศทางเดียวกันเกี่ยวกับลักษณะของภาษี ทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นส่วนแบ่งภาระสาธารณะที่ประชาชนต้องรับผิดชอบตามสัดส่วน และอยู่ในรูปแบบของเงินตรา โดยรัฐเป็นผู้ใช้อำนาจบังคับจัดเก็บ จำนวนภาษีที่ประชาชนผู้เสียภาษีต้องรับภาระนั้นจะเป็นไปตามสัดส่วนของความสามารถในการชำระภาษีของแต่ละบุคคล และวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บภาษี ก็เพื่อนำเงินตราดังกล่าวไปใช้ในการสาธารณะ (ศุภลักษณ์ พินิจภูวดล, 2547, หน้า 21)

ดังนั้นการจัดเก็บภาษีจะกระทำได้อีกต่อเมื่อมีการกำหนดสิ่งที่เป็นมูลเหตุให้ต้องมีการเสียภาษี ในการกำหนดสิ่งที่เป็นภาษีนั้นมักพิจารณาจากสิ่ง que แสดงให้เห็นถึงความสามารถของผู้เสียภาษี ซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบของรายได้ (Income) หรือการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคของประชาชนผู้เสียภาษีเอง (Expenditure) แต่ทั้งนี้ยังรวมถึงความมั่งคั่งหรือทรัพย์สิน (Wealth) ที่ผู้เสียภาษีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือครอบครองอยู่ ที่จะใช้วัดความสามารถของผู้เสียภาษีอีกด้วย ซึ่งเรียกว่า ภาษีทรัพย์สิน (Property Tax) ซึ่งเป็นภาษีที่จัดเก็บจากผู้มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินทุกประเภท แต่ประเทศส่วนใหญ่ที่มีการจัดเก็บภาษีทรัพย์สิน เช่น ประเทศไทย ประเทศฝรั่งเศส เป็นต้น มักนิยมจัดเก็บภาษีทรัพย์สินจากอสังหาริมทรัพย์ ประเภทที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีทรัพย์สินจัดเป็นภาษีสำหรับท้องถิ่น เนื่องจากการจัดเก็บภาษีที่มีความสอดคล้องกับหลักผลประโยชน์ที่ได้รับ (The benefit principle) คือ ประชาชนผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากสินค้าและบริการสาธารณะที่ท้องถิ่นจัดหาให้ ประชาชนผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นนั้นจึงควรมีหน้าที่รับภาระค่าภาษีไปตามสัดส่วนของความสามารถในการชำระภาษีของแต่ละบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของนักการคลัง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น

ตามหลักทางเศรษฐศาสตร์ ทรัพย์สิน หมายถึง สิ่งที่มีความคงทน (ทางกายภาพ) หรือ ความมั่งคั่งที่มีลักษณะคงทนถาวร หรือเป็นสิ่งที่รวมกันเป็นทรัพย์สินสมบัติของผู้เสียภาษี ดังนั้น การ จัดเก็บภาษีทรัพย์สินจึงเป็นการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินที่ครอบครอง และเป็นการจัดเก็บรายได้ หรือทรัพย์สินสมบัติซึ่งบุคคลได้สะสมไว้ในรูปของทรัพย์สิน รวมทั้งประโยชน์ที่เกิดจากทรัพย์สินนั้น ด้วย นอกจากนี้แล้ว ทรัพย์สินยังเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของบุคคลในอันที่จะเสีย ภาษีได้อีก จึงทำให้มีการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินประเภทต่างๆ ที่ครอบครอง เช่น ภาษีที่ดิน ภาษี สิ่งปลูกสร้าง และภาษีมรดก เป็นต้น

ในระบบภาษีทรัพย์สิน การประเมินมูลค่าทรัพย์สินมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจาก ต้องอาศัยหลักวิชาการในการกำหนดมูลค่าทรัพย์สิน เพื่อนำมาเป็นฐานของภาษีในการกำหนดค่า ภาษีต่อไป โดยส่วนใหญ่หลักเกณฑ์ที่นิยมใช้มีด้วยกันอยู่ 3 ประเภท (ศุภลักษณ์ พิณิจวุฒล, 2549, หน้า 18-21) ได้แก่

1. การประเมินมูลค่าต้นทุนของทรัพย์สิน (Capital Value)

เป็นการประเมินมูลค่าที่ต้องอาศัยหลักฐานเกี่ยวกับการซื้อขายที่เกิดขึ้น และนำมาเป็น ฐานในการคิดคำนวณ เนื่องจากสิ่งเหล่านั้นเป็นข้อมูลที่เปิดเผย วิธีนี้จึงเหมาะแก่ประเทศที่มีตลาด การเงินที่คล่องตัว ประเทศที่ใช้ระบบนี้ได้แก่ นอร์เวย์ เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ (เรียกว่าภาษีที่ดิน) สหรัฐอเมริกา แคนาดา ฟิลิปปินส์ สเปน และสวีเดน เป็นต้น

2. การประเมินมูลค่ารายปี (Annual Rental)

เป็นการประเมินมูลค่าการให้เช่าทรัพย์สินเป็นรายปีเรียกว่า “มูลค่ารายปีสุทธิ” มูลค่ารายปีสุทธิ หมายถึง มูลค่าการเช่าที่คิดคำนวณจากการให้เช่าทรัพย์สินในแต่ละปี โดยให้มีการ หักค่าใช้จ่ายจากการซ่อมแซม การประกันภัย และค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่ใช้ในการบำรุงรักษาให้ทรัพย์สิน คงมีสภาพเดิม การประเมินมูลค่ารายปีใช้ได้ดีหากเป็นทรัพย์สินที่ปรากฏหลักฐานการซื้อขายใน ตลาด และที่สำคัญการประเมินมูลค่ารายปี จำเป็นต้องมีหลักฐานการเช่า เช่น การเช่าที่ดินหรือ โรงเรือน เป็นต้น

การประเมินมูลค่ารายปีเป็นวิธีการประเมินราคาทรัพย์สินประเภทหนึ่งที่น่าประเมินราคา ทรัพย์สินในต่างประเทศนิยมใช้ เป็นวิธีการเดียวกันกับการประเมินแบบ Income Capitalization Approach คือวิธีคิดจากรายได้ของทรัพย์สิน ซึ่งมีหลักเกณฑ์ว่า มูลค่าทรัพย์สินควรเท่ากับมูลค่า ปัจจุบันของรายได้ที่คาดว่าจะได้รับจากการใช้ทรัพย์สินนั้นในอนาคต มูลค่าปัจจุบันของรายได้ที่ คาดว่าจะได้รับในอนาคตทั้งหมด หมายถึง ผลรวมของรายได้จากค่าเช่าทรัพย์สินในอนาคตและ คำนวณกลับมาเป็นมูลค่าในปัจจุบัน ประเทศที่ใช้ระบบนี้ได้แก่ ประเทศไทย ฝรั่งเศส อังกฤษ สิงคโปร์ อินเดีย พม่า ปากีสถาน อิหร่าน อียิปต์ และคิวบา เป็นต้น

3. การประเมินมูลค่าตามทำเลที่ตั้ง (Site Value) และตามมูลค่าที่ดิน (Land Value)

เป็นการประเมินที่ให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมของทรัพย์สิน ได้แก่ ทำเลที่ตั้งของทรัพย์สินมากกว่ามูลค่าของทรัพย์สิน (เช่น มูลค่าของสิ่งก่อสร้างหรือสิ่งต่อเติมจากที่ดินที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่) เพราะการปรับปรุงที่เกิดขึ้นบนทรัพย์สิน โดยเฉพาะที่ดิน ทำให้เห็นถึงการพัฒนาที่เกิดขึ้นบนผืนดินนั้น เช่น การปรับระดับที่ดิน การระบายน้ำ การแผ้วถางที่ดิน และการกระทำการด้านสาธารณูปโภคต่างๆ เป็นต้น ทำให้มูลค่าทำเลที่ตั้งเปลี่ยนแปลงไป (มูลค่าสูงขึ้น) ซึ่งตรงข้ามกับมูลค่าของทำเลที่ตั้งที่ไม่ได้มีสิ่งปลูกสร้างย่อมเป็นมูลค่าที่ดินดั้งเดิม ดังนั้น ปรากฏว่าในบางประเทศที่ใช้ระบบการประเมินแบบทำเลที่ตั้งจะคิดภาษีทรัพย์สินที่ไม่มีผู้ถือครองหรือไม่มีการใช้ประโยชน์ในอัตราสูง เพราะให้ความสำคัญกับประโยชน์ใช้สอยอย่างสูงสุด ประเทศที่ใช้ระบบนี้ได้แก่ ออสเตรเลีย และเคนมาร์ค เป็นต้น

ดังนั้นเมื่อทรัพย์สินที่จะต้องเสียภาษีมีสภาพแตกต่างกันไปตามแต่ละท้องถิ่น ประเภทและชนิดของการใช้ทรัพย์สินนั้น การนำหลักเกณฑ์การประเมินมูลค่าทรัพย์สินมาใช้จึงต้องแตกต่างกันไปตามแต่ละท้องถิ่น ประเภท และชนิดของทรัพย์สินนั้นด้วย และแม้จะเป็นทรัพย์สินประเภทเดียวกัน แต่ถ้าวัตถุประสงค์ที่ใช้แตกต่างกัน ก็ย่อมใช้หลักเกณฑ์การประเมินมูลค่าทรัพย์สินที่แตกต่างกันด้วย อันทำให้เกิดความสับสน และความยุ่งยากในการจัดเก็บภาษีทรัพย์สิน ซึ่งส่งผลกระทบต่อรายได้ของท้องถิ่นไปด้วย และจะสะท้อนกลับมาถึงประสิทธิภาพของการให้บริการสาธารณะในรูปแบบต่างๆ ที่รัฐบาลท้องถิ่นจะได้จัดหาให้กับประชาชนในท้องถิ่นของตนตามมา

การจัดเก็บภาษีทรัพย์สินของประเทศไทย จัดเก็บในรูปแบบของภาษีโรงเรือนและที่ดิน (Property Tax) และภาษีบำรุงท้องที่ (Local Maintenance Tax) ซึ่งถือเป็นภาษีหลักที่ท้องถิ่นดำเนินการจัดเก็บเองเพื่อเป็นรายได้ของท้องถิ่นนั้น โดยจัดเก็บจากที่ดิน และโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ที่ตั้งอยู่ภายในท้องถิ่น และถึงแม้ว่าภาษีทั้งสองจะมีลักษณะเป็นภาษีที่จัดเก็บจากทรัพย์สินประเภทเดียวกัน แต่ฐานภาษีที่ใช้ในการจัดเก็บภาษีนั้นมีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ ภาษีโรงเรือนและที่ดินใช้ระบบการประเมินราคาทรัพย์สินจากค่าเช่ารายปี โดยกฎหมายกำหนดให้ ค่ารายปี หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เช่าได้ในปีหนึ่งๆ ของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างที่ให้เช่า โดยใช้โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้นเป็นที่เก็บสินค้าหรือประกอบการอุตสาหกรรมหรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้ รวมถึงที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นนั้น ในอัตราร้อยละ 12.5 ของค่ารายปี ส่วนภาษีบำรุงท้องที่ ใช้ระบบการประเมินราคาจากราคาทรัพย์สิน โดยกฎหมายกำหนดให้เจ้าของที่ดิน มีหน้าที่เสียภาษีบำรุงท้องที่จากราคาปานกลางที่ดิน โดยจัดเก็บจากที่ดินที่ไม่เข้าเกณฑ์ต้องเสียภาษีโรงเรือนและ

ที่ดิน ซึ่งเจ้าของที่ดินจะต้องเสียภาษีตามบัญชีอัตราภาษีบำรุงท้องที่จำนวน 34 ชั้น ซึ่งแต่ละชั้นจะกำหนดอัตราภาษีต่อไร่ ณ ช่วงของราคาปานกลางของที่ดินไว้

จากพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 มาตรา 8 (8) ย่อมตีความได้ว่า ที่ดินที่ไม่ได้เสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดินแล้วนั้น ย่อมต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ ถ้าหากผู้นั้นเป็นเจ้าของที่ดินตามพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ และเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 แล้ว ได้มีการบัญญัติถึงข้อยกเว้นในกรณีทรัพย์สินที่ไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน คือ โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งปิดไว้ตลอดปี และเจ้าของมิได้อยู่เองหรือให้ผู้อื่นอยู่นอกจากคนเฝ้าในโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ หรือที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกัน และโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างของการเคหะแห่งชาติที่ผู้เช่าซื้ออาศัยอยู่เองโดยมิได้ใช้เป็นที่พักอาศัยหรือประกอบการอุตสาหกรรมหรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้ อีกทั้งได้มีการบัญญัติถึงการหักเว้นในกรณีที่โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ นั้น เจ้าของอาศัยอยู่เอง หรือให้ผู้อื่นอยู่เฝ้ารักษา และมีได้ใช้เป็นที่พักอาศัยหรือประกอบการอุตสาหกรรม ดังนั้นถ้าโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างใดๆ ไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามข้อยกเว้น หรือข้อยกเว้นของภาษีโรงเรือนและที่ดิน ที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับ โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นนั้น ก็ย่อมต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่แทน

จากข้อยกเว้น และงดเว้นของภาษีโรงเรือนและที่ดินดังกล่าว ย่อมส่งผลให้ไม่เป็นการสนับสนุนในการกระตุ้นให้เจ้าของโรงเรือนดำเนินการประกอบกิจการ ไม่ว่าจะเป็นการขายสินค้า การให้บริการ การประกอบการอุตสาหกรรม หรือการประกอบกิจการอื่นๆ เพื่อหารายได้ เพราะจะได้ไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินซึ่งมีค่าภาษีมากกว่าภาษีบำรุงท้องที่ โดยไปเสียภาษีบำรุงท้องที่แทน ตามผลของกฎหมาย อีกทั้งยังทำให้ไม่เป็นการส่งเสริมให้เจ้าของที่ดินนำที่ดินของตนมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด ซึ่งส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจในระดับท้องถิ่นไม่มีการขยายตัว อีกทั้งยังกระทบไปถึงการดำเนินงานของรัฐบาลท้องถิ่น ซึ่งท้ายที่สุดก็ย่อมส่งผลกระทบต่อผู้เสียภาษีนั่นเอง ทั้งยังทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำในการเสียภาษีของเจ้าของโรงเรือนที่ได้ยกเว้นหรืองดเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน กับเจ้าของโรงเรือนที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ทั้งๆ ที่ต่างก็เป็นเจ้าของโรงเรือน อันเป็นทรัพย์สินอย่างเดียวกัน ซึ่งมีผลให้เจ้าของโรงเรือนที่ได้รับยกเว้นหรืองดเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน ต้องไปเสียภาษีบำรุงท้องที่แทน ซึ่งเมื่อคำนวณค่าภาษีออกมาแล้วมีค่าภาษีที่ต่ำกว่าค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินเป็นอย่างมาก มีหน้าซ้ำยังอาจไม่ต้องเสียค่าภาษีบำรุงท้องที่เลย ถ้าเข้าหลักเกณฑ์ในการลดหย่อนภาษีบำรุงท้องที่

ดังนั้นผู้เขียนจึงมีความสนใจในการมุ่งหาแนวทางในการแก้ไข การจัดเก็บภาษีทรัพย์สินของประเทศไทยให้มีความสอดคล้อง เหมาะสม และมีความยืดหยุ่น กับสภาพเศรษฐกิจ และสังคมในปัจจุบัน เพราะเนื่องจากว่าภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ที่ประกาศใช้อยู่ในปัจจุบันนั้น ได้มีการประกาศใช้มาเป็นเวลานานแล้ว ไม่มีการเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศในปัจจุบัน ซึ่งนอกจากปัญหาการประเมินราคาทรัพย์สินเพื่อใช้เป็นฐานในการจัดเก็บภาษีแล้ว ภาษีทั้งสองนั้นยังมีปัญหาทางกฎหมาย รวมทั้งข้อบกพร่องในเรื่องโครงสร้างภาษีและปัญหาการบริหารจัดเก็บภาษี จึงได้มีความพยายามแก้ปัญหาดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีทั้งสอง เพื่อให้มีลักษณะเป็นภาษีทรัพย์สินมากยิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษี เพราะภาษีทั้งสองฉบับนี้มีลักษณะที่ไม่เป็นการส่งเสริมให้นำทรัพย์สินที่มีอยู่ไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด โดยในที่สุดกระทรวงการคลังได้ยกร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ... โดยรวมภาษีบำรุงท้องที่และภาษีโรงเรือนและที่ดินเป็นภาษีเดียวกัน ซึ่งมีความแตกต่างจากกฎหมายที่ใช้ในปัจจุบันและมีลักษณะเป็นภาษีทรัพย์สินมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ฐานภาษีมียุทธศาสตร์ใหญ่มากยิ่งขึ้น ในส่วนการประเมินราคาทรัพย์สินเพื่อใช้เป็นฐานในการจัดเก็บภาษีได้เปลี่ยนจากการประเมินจากค่ารายปีของโรงเรือน ในกรณีภาษีโรงเรือนและที่ดิน และการประเมินจากราคาปานกลางของที่ดิน ในกรณีภาษีบำรุงท้องที่ มาเป็นการประเมินจากราคาประเมินทุนทรัพย์ของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเป็นฐานภาษีในการจัดเก็บภาษีแทน

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่
2. เพื่อศึกษาแนวคิดและที่มาของการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่
3. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่
4. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่
5. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวในการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่

สมมติฐานของการศึกษา

ด้วยกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน และกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ได้ใช้บังคับเป็นเวลานานแล้ว การจัดเก็บภาษีตามกฎหมายทั้งสองฉบับไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน ประกอบกับการประเมินภาษีตามกฎหมายทั้งสองฉบับนั้น ไม่สอดคล้องกัน เนื่องจากภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดินคิดคำนวณจากรายปี ส่วนภาษีบำรุงท้องที่ ตามกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่คิดคำนวณจากราคาปานกลางของที่ดิน ตลอดจนขั้นตอนการดำเนินการและปฏิบัติการในเรื่องต่างๆ ยังแตกต่างกัน ทำให้เกิดปัญหาในการประเมินมูลค่าทรัพย์สิน เนื่องจากการจัดเก็บภาษีทั้งสองอย่างนี้ เป็นการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินในลักษณะหรือประเภทอย่างเดียวกัน จึงสมควรให้มีแนวทางในการประเมินมูลค่าทรัพย์สิน เพื่อใช้ในการจัดเก็บภาษี ให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการศึกษาวิจัยจากเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ คำบรรยาย กฎหมาย ร่างกฎหมาย บทความ สื่อสิ่งพิมพ์ ความคิดเห็นของนักวิชาการ กฎหมายของต่างประเทศ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ วารสารที่เกี่ยวข้อง และการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ต (Internet) โดยนำมาวิเคราะห์และเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่

ขอบเขตของการศึกษา

การวิจัยนี้มีขอบเขตการศึกษาในเรื่องการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 และการจัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ ตามพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 โดยมุ่งศึกษาถึงหลักเกณฑ์ในการเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ วิถีปฏิบัติ ตลอดจนปัญหาในการจัดเก็บภาษี ตามกฎหมายว่าด้วยภาษี

โรงเรียนและที่ดิน และกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ รวมทั้งศึกษากฎหมายและแนวทางในการจัดเก็บภาษีทรัพย์สินของประเทศต่างๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีโรงเรียนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่
2. ทำให้ทราบแนวคิดและที่มาของการจัดเก็บภาษีโรงเรียนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่
3. ทำให้ทราบมาตรการทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีโรงเรียนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่
4. ทำให้ทราบปัญหาทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีโรงเรียนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่
5. ทำให้ทราบแนวทางในการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีโรงเรียนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่